

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ενενήντα

*Αποσαφηνίζοντας το «Καθημερινόν»: Μια Ιστορική Εξέταση
Αντιπαραθέσεων και Αντιφάσεων*

Jeff Pippenger
2024-02-23

Εάν εξετάσατε προσεκτικά το τελευταίο απόσπασμα στο προηγούμενο άρθρο, θα έχετε διαπιστώσει την αρχική πηγή του αποσπάσματος που βρίσκεται στο βιβλίο Early Writings, το οποίο ο A. G. Daniells ισχυρίζεται ότι είχε πάρει μαζί του στη συνέντευξή του με την αδελφή White το 1910 σχετικά με το θέμα του «the daily». Εκείνοι που εργάζονταν για να εδραιώσουν το «ψεύδος» ότι το «the daily» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο, είχαν ανάγκη να υπονομεύσουν την άμεση και σαφή επιδοκιμασία της αδελφής White υπέρ της ορθής άποψης που δινόταν σε εκείνους οι οποίοι διακήρυτταν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Το «ψεύδος» που επινόησαν ήταν ότι η μόνη προειδοποίηση για την οποία η αδελφή White ήταν συγκεκριμένη, ήταν η προειδοποίηση κατά του καθορισμού χρόνου. Αυτό είναι εκείνο που ο Arthur White επιχειρεί να θεμελιώσει στη βιογραφία του, και αυτό είναι που ο πατέρας του, ο υιός της Ellen White, και ο Daniells προσπαθούσαν να αποδείξουν μέσω της επινοημένης συνέντευξης.

Όπως ήδη σημειώθηκε, δεν υπάρχει καμία καταγραφή οποιασδήποτε συνέντευξης μεταξύ της Αδελφής Ουάιτ και του Ντάνιελς σχετικά με το θέμα του «παντοτινού». Η υποτιθέμενη συνέντευξη προτάθηκε το 1931. Εάν η Αδελφή Ουάιτ είχε εγκρίνει την πεπτωκία άποψη του Ντάνιελς περί του «παντοτινού» σε μια συνέντευξη το 1910, γιατί εκείνος, τον οποίο η Αδελφή Ουάιτ είχε προσδιορίσει ως ζηλωτή στην προώθηση της άποψής του, θα παρέμενε σιωπηλός σχετικά με την έγκρισή της επί είκοσι ένα έτη; Δεν ήταν συνέντευξη· ήταν επινόηση.

Η επινόηση της συνέντευξης επιδίωξε να τοποθετήσει το συμφραζόμενο της δήλωσής της περί «του καθημερινού» ως δήθεν κάτι παρεμπίπτον προς την προειδοποίησή της εναντίον του καθορισμού χρόνου, και ο Arthur White άφησε τα δακτυλικά του αποτυπώματα επάνω στο ψεύδος με τον τρόπο που το παρουσίασε στην ιστορία του 1931. Ως Χριστιανός, όφειλε απλώς να αναφέρει την ιστορία και να αφήσει τον ιστορικό αναθεωρητισμό εκτός του ζητήματος.

Τελειώσαμε το τελευταίο άρθρο με το απόσπασμα από το 1850, από το οποίο προέρχεται το χωρίο στα Early Writings. Η δήλωση εμφανίσθηκε για πρώτη φορά το 1850, στο Review, και κατόπιν εκ νέου στο βιβλίο Experience and Views. Η τρίτη φορά που εμφανίζεται είναι στο βιβλίο Early Writings, αλλά κατά την εξέλιξή της προς το βιβλίο Early Writings επήλθαν ορισμένες αλλαγές. Ωστόσο, δεν θα λέγαμε ότι πολλά από τα γραπτά του Πνεύματος της Προφητείας έχουν αλλοιωθεί, όπως ισχυρίζονται μερικοί στην προσπάθειά τους να δυσφημήσουν το έργο της.

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι Του και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως τους ήθελε Εκείνος. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει, έως ότου αποσυρθεί το χέρι Του.

«Κατόπιν είδα σχετικά με το “Διαπαντός”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή κατανόηση του “Διαπαντός”· αλλά από το 1844 και έπειτα, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και επακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.

Αυτό το απόσπασμα βρισκόταν αρχικά στο έντυπο με τίτλο The Present Truth του 1849, αλλά τυπώθηκε στο Review and Herald τον Νοέμβριο του 1850. Στο πρωτότυπο χειρόγραφο η Αδελφή White δηλώνει ρητώς ότι καταγράφει διάφορα πράγματα τα οποία ο Κύριος της είχε δείξει προσφάτως, και καθώς διαβάζετε ολόκληρο το άρθρο θα δείτε ότι πραγματεύεται πολλά θέματα. Υπάρχουν περίπου είκοσι διαφορετικά θέματα τα οποία της είχαν δειχθεί. Το ουσιώδες σημείο είναι ότι στο πρωτότυπο άρθρο το θέμα του «the daily» και το θέμα του «καθορισμού χρόνου» ήταν δύο διαφορετικές αποκαλύψεις πραγμάτων που της είχαν δειχθεί.

Στο πρωτότυπο χειρόγραφο προσδιορίζονταν σε διαφορετικές παραγράφους. Όταν το απόσπασμα ανατυπώθηκε στο Experience and Views, οι εκδότες συνένωσαν την παράγραφο όπου η Αδελφή White υποστηρίζει την πρωτοπόρο άποψη περί του «daily» με την επόμενη παράγραφο, η οποία προειδοποιεί εναντίον του καθορισμού χρόνων. Καθώς διαβάζετε το πρωτότυπο, προσέξτε ότι η έμφαση δίδεται σε ορισμένα θέματα μέσω Κεφαλαιογράφησης. Στην παράγραφο όπου εγκρίνει την πρωτοπόρο άποψη περί του «daily», κεφαλαιογραφεί τη λέξη Daily, και στην επόμενη παράγραφο κεφαλαιογραφεί τη λέξη Time, επισημαίνοντας έτσι μια άμεση διάκριση μεταξύ των δύο θεμάτων που της εδείχθησαν.

«Αγαπητοί Αδελφοί και Αδελφές,

«Επιθυμώ να σας δώσω ένα σύντομο περίγραμμα εκείνων που ο Κύριος μού έδειξε προσφάτως σε όραμα. Μου εδείχθη η ωραριότητα του Ιησού και η αγάπη που έχουν οι άγγελοι ο ένας προς τον άλλον. Είπε ο άγγελος—Δεν δύνασθε να ιδείτε την αγάπην των;—ακολουθείτε αυτήν. Έτσι ακριβώς πρέπει και ο λαός του Θεού να αγαπά ο ένας τον άλλον. Καλύτερα ας πέφτει η μομφή επάνω στον εαυτό σου παρά επάνω σε αδελφό. Είδα ότι το μήνυμα “πωλήσατε τα υπάρχοντά σας και δώσατε ελεημοσύνην” δεν είχε δοθεί, από μερικούς, στο καθαρό του φως· ότι ο αληθινός σκοπός των λόγων του Σωτήρος μας δεν είχε εκτεθεί με σαφήνεια. Είδα ότι ο σκοπός της πωλήσεως δεν ήταν να δίδεται σε εκείνους που είναι ικανοί να εργάζονται και να συντηρούν τον εαυτό τους, αλλά να διαδίδεται η αλήθεια. Είναι αμαρτία να υποστηρίζονται και να ενθαρρύνονται στην αργία εκείνοι που είναι ικανοί να εργάζονται. Μερικοί υπήρξαν ζηλωταί να παρευρίσκονται σε όλες τις συναθροίσεις· όχι για να δοξάσουν τον Θεό, αλλά για τους “άρτους και τα ψάρια”. Τέτοιοι θα ήταν πολύ καλύτερα να βρίσκονται στο σπίτι εργαζόμενοι με τα χέρια τους “το αγαθόν”, ώστε να προμηθεύουν τα αναγκαία των οικογενειών τους και να έχουν κάτι να δώσουν για τη στήριξη της πολύτιμης υποθέσεως της παρούσης αληθείας.»

«Είδα ότι μερικοί είχαν σφάλει, προσευχόμενοι για να θεραπευθούν οι ασθενείς ενώπιον απίστων. Εάν κάποιος μεταξύ ημών είναι ασθενής και προσκαλεί τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας να προσευχηθούν επ’ αυτού, σύμφωνα με το Ιακώβου 5:14, 15, οφείλομεν να

ακολουθούμε το παράδειγμα του Ιησού. Εκείνος έβγαλε τους απίστους έξω από το δωμάτιο και κατόπιν θεράπευσε τον ασθενή· έτσι και εμείς, όταν προσευχόμαστε για τους ασθενείς μεταξύ ημών, πρέπει να επιζητούμε να είμεθα χωρισμένοι από την απιστία εκείνων που δεν έχουν πίστη.»

«Κατόπιν η προσοχή μου στράφηκε πάλι στον καιρό κατά τον οποίο ο Ιησούς παρέλαβε τους μαθητές Του ιδιαιτέρως σε ένα ανώγειο και πρώτα ένιψε τα πόδια τους, και έπειτα τους έδωσε να φάγουν από τον άρτον τον τεθλασμένον, για να παριστάνει το συντετριμμένο σώμα Του, και από τον χυμό της αμπέλου για να παριστάνει το εκχυθέν αίμα Του. Είδα ότι όλοι πρέπει να ενεργούν με επίγνωση και κατανόηση και να ακολουθούν το παράδειγμα του Ιησού στα πράγματα αυτά, και όταν επιτελούν αυτές τις τελετές, πρέπει να είναι, όσο το δυνατόν, χωρισμένοι από τους απίστους.»

«Τότε μου εδείχθη ότι οι επτά τελευταίες πληγές θα εκχυθούν, αφού ο Ιησούς εξέλθει από το Αγιαστήριο. Είπε ο άγγελος—Η οργή του Θεού και του Αρνίου είναι εκείνη που επιφέρει την καταστροφή ή τον θάνατο των ασεβών. Στη φωνή του Θεού οι άγιοι θα είναι ισχυροί και φοβεροί ως στράτευμα με σημαίες· αλλά τότε δεν θα εκτελέσουν την γεγραμμένη κρίση. Η εκτέλεση της κρίσεως θα γίνει κατά το τέλος των 1000 ετών.»

«Αφού οι άγιοι μεταβληθούν σε αθανασία, και αρπαγούν μαζί, και λάβουν τις άρπες τους, τα στέμματά τους κτλ., και εισέλθουν στην Αγία Πόλη, ο Ιησούς και οι άγιοι κάθονται σε κρίση. Τα βιβλία ανοίγονται, το βιβλίο της ζωής και το βιβλίο του θανάτου· το βιβλίο της ζωής περιέχει τα αγαθά έργα των αγίων, και το βιβλίο του θανάτου περιέχει τα πονηρά έργα των ασεβών. Τα βιβλία αυτά συγκρίθηκαν με το Βιβλίο του Καταστατικού, τη Βίβλο, και σύμφωνα με αυτήν κρίθηκαν. Οι άγιοι, σε ενότητα με τον Ιησού, εκφέρουν την κρίση τους επί των νεκρών ασεβών. Ιδού! είπε ο άγγελος, οι άγιοι κάθονται σε κρίση, σε ενότητα με τον Ιησού, και απονέμουν στον καθένα από τους ασεβείς σύμφωνα με τα έργα που έγιναν εν τω σώματι, και σημειώνεται απέναντι στο όνομά τους τι πρέπει να λάβουν κατά την εκτέλεση της κρίσεως. Αυτό, είδα, ήταν το έργο των αγίων με τον Ιησού, στην Αγία Πόλη, προτού αυτή κατέλθει στη γη, κατά τη διάρκεια των 1000 ετών. Έπειτα, στο τέλος των 1000 ετών, ο Ιησούς, και οι άγγελοι, και όλοι οι άγιοι μαζί του, αφήνουν την Αγία Πόλη, και ενώ αυτός κατέρχεται στη γη μαζί τους, οι νεκροί ασεβείς ανασταίνονται, και τότε αυτοί ακριβώς οι άνδρες που “τον εξεκέντησαν”, αφού αναστηθούν, θα τον δουν από μακριά μέσα σε όλη τη δόξα του, με τους αγγέλους και τους αγίους μαζί του, και θα θρηνήσουν εξαιτίας του. Θα δουν τα ίχνη των ήλων στα χέρια του και στα πόδια του, και εκεί όπου έμπηξαν τη λόγχη στην πλευρά του. Τα ίχνη των ήλων και της λόγχης θα είναι τότε η δόξα του. Στο τέλος των 1000 ετών ο Ιησούς στέκεται επάνω στο Όρος των Ελαιών, και το Όρος σχίζεται στα δύο, και γίνεται μεγάλη πεδιάδα, και εκείνοι που φεύγουν εκείνον τον καιρό είναι οι ασεβείς, που μόλις έχουν αναστηθεί. Τότε η Αγία Πόλη καταβαίνει και εγκαθίσταται στην πεδιάδα.»

«Έπειτα ο Σατανάς εμψυχώνει με το πνεύμα του τους ασεβείς, που είχαν αναστηθεί. Τους κολακεύει λέγοντάς τους ότι ο στρατός μέσα στην Πόλη είναι μικρός, ενώ ο δικός του στρατός είναι μεγάλος, και ότι μπορούν να νικήσουν τους αγίους και να κυριεύσουν την Πόλη. Ενώ ο Σατανάς συνάθροιζε τον στρατό του, οι άγιοι βρισκονταν μέσα στην Πόλη, ατενίζοντας την ωραιότητα και τη δόξα του Παραδείσου του Θεού. Ο Ιησούς ήταν επικεφαλής τους,

οδηγώντας τους. Ξαφνικά ο αγαπητός Σωτήρας έφυγε από ανάμεσά μας· αλλά σύντομα ακούσαμε την αγαπητή φωνή του να λέγει: “Δεϋτε, οί ευλόγημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την βασιλείαν την ήτοιμασμένην δι’ υμᾶς από καταβολής κόσμου.” Συγκεντρωθήκαμε γύρω από τον Ιησού, και ακριβώς καθώς έκλεινε τις πύλες της Πόλης, εκφωνήθηκε η κατάρα εναντίον των ασεβών. Οι πύλες έκλεισαν. Τότε οι άγιοι χρησιμοποίησαν τις πτέρυγές τους και ανυψώθηκαν στην κορυφή του τείχους της Πόλης. Ο Ιησούς ήταν επίσης μαζί τους· ο στέφανός του φαινόταν λαμπρός και ένδοξος. Ήταν στέφανος μέσα σε στέφανο, επτά στον αριθμό. Οι στέφανοι των αγίων ήταν από καθαρότατο χρυσό, στολισμένοι με αστέρες. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν από δόξα, διότι έφεραν την ακριβή εικόνα του Ιησού· και καθώς υψώνονταν και κινούνταν όλοι μαζί προς την κορυφή της Πόλης, καταλήφθηκα από έκσταση στη θέα.»

«Τότε οι ασεβείς είδαν τι είχαν χάσει· και φωτιά εξεπορεύθη από τον Θεό επάνω τους και τους κατέφαγε. Αυτή ήταν η Εκτέλεση της Κρίσεως. Τότε οι ασεβείς έλαβαν σύμφωνα με ό,τι οι άγιοι, εν ενότητι με τον Ιησού, τους είχαν αποδώσει κατά τη διάρκεια των 1000 ετών. Η ίδια φωτιά από τον Θεό που κατέφαγε τους ασεβείς, εξάγνισε ολόκληρη τη γη. Τα συντετριμμένα, τραχέα όρη έλιωσαν από σφοδρό καύμα, και η ατμόσφαιρα επίσης, και κάθε καλάμη καταναλώθηκε. Τότε η κληρονομία μας απλώθηκε εμπρός μας, ένδοξη και ωραία, και κληρονομήσαμε ολόκληρη τη γη ανακαινισμένη. Όλοι αναφωνήσαμε με δυνατή φωνή: Δόξα, Αλληλούια.»

«Είδα επίσης ότι οι ποιμένες πρέπει να συμβουλευονται εκείνους προς τους οποίους έχουν λόγο να τρέφουν εμπιστοσύνη, εκείνους που έχουν σταθεί σε όλα τα μηνύματα και είναι στερεοί σε όλη την παρούσα αλήθεια, προτού υποστηρίξουν οποιοδήποτε νέο και σημαντικό σημείο, το οποίο ενδέχεται να θεωρούν ότι υποστηρίζεται από τη Βίβλο. Τότε οι ποιμένες θα είναι τελειώς ενωμένοι, και η ενότητα των ποιμένων θα γίνεται αισθητή από την εκκλησία. Μια τέτοια πορεία είδα ότι θα απέτρεπε λυπηρές διαιρέσεις, και τότε δεν θα υπήρχε κίνδυνος να διαιρεθεί το πολύτιμο ποίμνιο και τα πρόβατα να διασκορπιστούν, χωρίς ποιμένα.»

«23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι Του για δεύτερη φορά, ώστε να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού Του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιασθούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Κατά τον καιρό της διασποράς ο Ισραήλ επλήγη και κατασπαράχθηκε· αλλά τώρα, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαό Του. Στη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αληθείας είχαν ελάχιστο αποτέλεσμα, κατόρθωναν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά στη σύναξη, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αληθείας θα έχουν το προορισμένο αποτέλεσμά τους. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν ντροπή να αναφέρεται κανείς στη διασπορά για παραδείγματα που να μας κυβερνούν τώρα στη σύναξη· διότι, αν ο Θεός δεν κάνει περισσότερα για εμάς τώρα απ’ ό,τι έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναχθεί ποτέ. Είναι τόσο αναγκαίο η αλήθεια να δημοσιεύεται σε ένα έντυπο, όσο και να κηρύττεται.»

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι το διάγραμμα του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι Του και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Αυτός τους ήθελε. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να

μην μπορεί να το δει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.»

«Κατόπιν είδα, σχετικά με το “Διαπαντός”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς τη σωστή κατανόηση του “Διαπαντός”· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, έγιναν αποδεκτές άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.»

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844, και ότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ ξανά δοκιμασία.»

«Έπειτα μου επεσήμανε μερικούς που βρίσκονται μέσα στη μεγάλη πλάνη ότι οι άγιοι πρόκειται ακόμη να μεταβούν στην Παλαιά Ιερουσαλήμ κτλ., προτού έλθει ο Κύριος. Μια τέτοια αντίληψη είναι τέτοιας φύσεως ώστε να αποσπά τον νου και το ενδιαφέρον από το παρόν έργο του Θεού, υπό το άγγελμα του τρίτου αγγέλου· διότι, αν πρόκειται να μεταβούμε στην Ιερουσαλήμ, τότε ο νους μας θα είναι φυσικά στραμμένος εκεί, και τα μέσα μας θα παρακρατηθούν από άλλες χρήσεις, για να μεταβούν οι άγιοι στην Ιερουσαλήμ. Είδα ότι ο λόγος για τον οποίο αφέθηκαν να περιπέσουν σε αυτή τη μεγάλη πλάνη είναι ότι δεν έχουν ομολογήσει και εγκαταλείψει τα σφάλματά τους, στα οποία βρίσκονταν επί σειρά ετών κατά το παρελθόν». Review and Herald, November 1, 1850.

Το απόσπασμα αρχίζει δηλώνοντας: «Επιθυμώ να σας δώσω ένα σύντομο περίγραμμα εκείνου το οποίο ο Κύριος μού έδειξε προσφάτως σε όραση». Παρουσιάστηκαν διάφορα θέματα, και εκείνη δεν συνέδεσε την παράγραφο που αναφερόταν στο «διαπαντός» με την επόμενη παράγραφο. Αυτό έγινε αργότερα από επιμελητές, οι οποίοι τοποθέτησαν το απόσπασμα στο Experience and Views, και κατόπιν στο Early Writings. Στο Experience and Views, οι επιμελητές παρέλειψαν τις πρώτες οκτώ παραγράφους και συνένωσαν τις παραγράφους που αναφέρονταν σε όσα της είχαν δειχθεί σχετικά με το «διαπαντός» και με τον καθορισμό χρόνου. Το Experience and Views εκδόθηκε το 1851, και έπειτα το Early Writings εκδόθηκε το 1882.

Τα Πρώιμα Γραπτά ήταν, κατ’ ουσίαν, οι ίδιες τέσσερις παράγραφοι που είχαν εμφανιστεί στο Experience and Views, αλλά με μία σημαντική εξαίρεση. Στο Experience and Views, η μονόστιχη παράγραφος που αναφερόταν στον καθορισμό χρόνου είχε ενωθεί με την προηγούμενη παράγραφο, η οποία αναφερόταν στο «καθημερινόν». Κατόπιν περιλήφθηκε η παράγραφος που αρχικά ακολουθούσε την παράγραφο η οποία αναφερόταν στον καθορισμό χρόνου. Στα Πρώιμα Γραπτά, μια παράγραφος που προερχόταν από διαφορετικό απόσπασμα του Experience and Views τοποθετήθηκε μεταξύ της παραγράφου που τώρα αναφέρεται τόσο στο «καθημερινόν» όσο και στον καθορισμό χρόνου, και η οποία αρχικά ακολουθούσαν από μια παράγραφο που εξηγούσε γιατί ήταν εσφαλμένο να γίνονται προσκυνήματα στην παλαιά Ιερουσαλήμ.

Η παράγραφος που αφαιρέθηκε από μια διαφορετική σελίδα του Experience and Views και έπειτα παρεμβλήθηκε στο σχετικό απόσπασμα των Early Writings, απλώς προσέθεσε στη σύγχυση σχετικά με «το καθημερινόν», η οποία είχε αρχίσει ήδη από το 1844. Η παράγραφος αυτή δεν περιλαμβανόταν στην αρχική αφήγηση της αδελφής White για το όραμά της.

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να προχωρήσει και να κηρυχθεί στα διασκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, και ότι δεν πρέπει να εξαρτηθεί από χρόνο· διότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ πλέον δοκιμασία. Είδα ότι μερικοί αποκτούσαν έναν ψευδή ενθουσιασμό, που προερχόταν από το κήρυγμα περί χρόνου· ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ήταν ισχυρότερο απ' όσο μπορεί να είναι ο χρόνος. Είδα ότι το μήνυμα αυτό μπορεί να σταθεί επάνω στο ίδιο του το θεμέλιο, και ότι δεν έχει ανάγκη από χρόνο για να ενισχυθεί, και ότι θα προχωρήσει με μεγάλη δύναμη, και θα επιτελέσει το έργο του, και θα συντημηθεί εν δικαιοσύνη.» Experience and Views, 48.

Η παράγραφος από τη σελίδα σαράντα οκτώ του Experience and Views παρεμβλήθηκε μετά την παράγραφο στα Early Writings, η οποία είχε δημιουργηθεί με τη συνένωση δύο διαφορετικών παραγράφων, και προσέδωσε έμφαση στον καθορισμό χρόνου που δεν υπήρχε στην αρχική αφήγηση.

Το 1931, οι πρεσβύτεροι άνδρες που κυβερνούσαν τον λαό της Ιερουσαλήμ επινόησαν μια ιστορία, σύμφωνα με την οποία ο Daniells είχε συνομιλήσει με την Αδελφή White το 1910, και στη μαρτυρία που ο Daniells παρέχει αναφέρεται στο διάγραμμα του 1843 και λέγει ότι υπέδειξε το ανύπαρκτο αγιαστήριο επάνω στο διάγραμμα, ενώ συνομιλούσε με την Αδελφή White. Υποτίθεται ότι είχε μαζί του το βιβλίο Early Writings και, καθώς τη ρωτούσε τι εννοούσε, και βάσει των απαντήσεών της, μπορούσε μόνο να συμπεράνει ότι το χωρίο στο Early Writings, το οποίο επικυρώνει την πρωτοπόρο άποψη περί «του καθημερινού», ήταν στην πραγματικότητα μια προειδοποίηση εναντίον του καθορισμού χρόνων. Είκοσι ένα έτη μετά την επινοημένη συνέντευξη και δεκαέξι έτη μετά τον θάνατο των προσώπων που υποτίθεται ότι είχαν συνομιλήσει, ο Daniells τοποθετεί τη μαρτυρία αυτή μέσα στην ιστορία της τρίτης γενεάς.

Ο F. C. Gilbert ήταν εβραιογνώστης και δεν υποστήριξε απλώς την ορθή άποψη περί του «καθημερινού» ως Εθνισμού επειδή οι πρωτοπόροι και η Ellen White έλεγαν ότι έτσι ήταν. Την υπερασπίστηκε βάσει μιας κατανόησης του εβραϊκού κειμένου που είχε χρησιμοποιήσει ο προφήτης Δανιήλ. Ήταν ο εξέχων Αντβεντιστής εβραιογνώστης κατά την εν λόγω χρονική περίοδο. Καθώς η διαμάχη περί του «καθημερινού», την οποία προωθούσαν οι Daniells και Prescott, εξακολουθούσε να αυξάνεται, ο Gilbert ήταν ένας από τους εξέχοντες λογίους που στάθηκαν προς υπεράσπιση της θέσεως των πρωτοπόρων. Είχε συνάντηση με την Ellen White στις 8 Ιουνίου 1910 και αργότερα κατέγραψε όσα συζήτησαν ο ίδιος και η Sister White. Η μαρτυρία του Daniells είναι πλήρως αντίθετη προς εκείνην του F. C. Gilbert.

Στον εικοστό τόμο, στις σελίδες δεκαεπτά έως είκοσι δύο, των Manuscript Releases, η Αδελφή White πραγματεύεται τη θέση των Daniells και Prescott σχετικά με το «καθημερινόν». Οι φράσεις που συναντάτε στην αναφορά του F. C. Gilbert για τη συνέντευξή του με την Ellen White είναι σχεδόν ταυτόσημες με όσα η ίδια η Αδελφή White δήλωσε στο απόσπασμα από τα Manuscript Releases. Επομένως, επί πολλά έτη πριν από τη δημοσίευση και κυκλοφορία των Manuscript Releases, δεν υπήρχε καμία συγκεκριμένη θεόπνευστη μαρτυρία που να αντικρούει ή να υποστηρίζει τον ισχυρισμό του Daniells σχετικά με το περιεχόμενο της συνέντευξης την οποία υποτίθεται ότι είχε με την Αδελφή White. Ακόμη σημαντικότερο, δεν υπήρχε καμία θεόπνευστη επικύρωση της εσφαλμένης απόψεώς του περί του «καθημερινού». Και, ακόμη σημαντικότερο,

τώρα που τα Manuscript Releases είναι διαθέσιμα, εξακολουθεί να μην υπάρχει καμία θεόπνευστη επικύρωση της εσφαλμένης απόψεώς του περί του «καθημερινού»!

Και όμως σήμερα, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός διδάσκεται ότι η Αδελφή Γουάιτ δεν έχει καμία θέση σχετικά με το «καθημερινόν», παρά μόνον ότι δεν είναι «ζήτημα δοκιμής» και ότι πρέπει να «σιωπώμεν επί του θέματος τούτου». Κάτι έχει αντιστραφεί σήμερα, και εκείνο που έχει αντιστραφεί είναι ότι η αληθής θέση περί του «καθημερινού» βρίσκεται τώρα στη μειοψηφούσα άποψη μεταξύ του λαού του Θεού. Το 1910, η μειοψηφούσα άποψη ήταν η άποψη του Κόνραντι, η οποία προωθείτο από τους Ντάνιελς και Πρέσκοτ, ενώ η πλειοψηφούσα άποψη ήταν η θέση των πρωτοπόρων.

Ακολουθεί η δήλωση του F. C. Gilbert σχετικά με τη συνέντευξή του με την Αδελφή White, η οποία πρέπει να συγκριθεί με τα Manuscript Releases, και η οποία έχει παρατεθεί ολόκληρη στο ογδοηκοστό πρώτο άρθρο αυτής της σειράς The Book of Daniel.

«Ο Ντάνιελς και ο Πρέσκοτ... δεν θα έδιναν στους πρεσβυτέρους αδελφούς εν τη υποθέσει καμμία ευκαιρία να πουν οτιδήποτε.... Ο Ντάνιελς ήταν εδώ για να με δει, και εγώ δεν τον είδα.... Δεν θα είχα να του πω τίποτε περί ουδενός. Όσον αφορά το “καθημερινόν”, το οποίο προσπαθούν να προβάλουν, δεν υπάρχει τίποτε σε αυτό.... Όταν ήμουν στην Ουάσιγκτον, φαινόταν να υπάρχει κάτι που απλώς είχε περιβάλει τον νου τους, και δεν μπορούσα να φανώ ότι τους αγγίζω. Δεν πρέπει να έχουμε καμμία σχέση με αυτό το θέμα του “καθημερινού”... Ήξερα ότι θα εργαζόνταν εναντίον του μηνύματός μου, και τότε ο λαός δεν θα νόμιζε ότι υπήρχε κάτι στο μήνυμά μου. Του έχω γράψει και του έχω πει ότι έδειχνε τον εαυτό του ακατάλληλο να είναι πρόεδρος της Γενικής Διασκέψεως.... όχι ο άνθρωπος για να διατηρήσει την Προεδρία.»

«Εάν το μήνυμα αυτό περί τοῦ “καθημερινού” ἦταν δοκιμαστικόν μήνυμα, ὁ Κύριος θὰ μοῦ τὸ εἶχε δείξει. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν βλέπουν ἐν τούτῳ τὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἀρχήν.... Ἄρνούμαι ἀπολύτως νὰ δεχθῶ νὰ ἴδω τινὰ ἐξ αὐτῶν οἵτινες ἐμπλέκονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.»

«Το φως που μου δόθηκε από τον Θεό είναι ότι ο αδελφός Daniells έχει παραμείνει αρκετό καιρό στην Προεδρία.... και μου ειπώθηκε να μην έχω πλέον καμία συζήτηση μαζί του για κανένα από αυτά τα πράγματα. Δεν θα έβλεπα τον Daniells σχετικά με το ζήτημα, και δεν θα του έλεγα ούτε μία λέξη. Με παρακαλούσαν να του δώσω συνέντευξη, αλλά δεν το έκανα.... Μου ειπώθηκε να προειδοποιήσω τον λαό μας να μην έχει καμία απολύτως σχέση με αυτό το πράγμα που διδάσκουν.... Μου απαγορεύθηκε από τον Κύριο να το ακούσω. Έχω εκφραστεί λέγοντας ότι δεν έχω ούτε ίχνος εμπιστοσύνης σε αυτό.... Όλο αυτό που κάνουν είναι ένα τέχνασμα του διαβόλου». Αναφορά του F. C. Gilbert για συνέντευξη που του παραχώρησε η Ellen White στις 8 Ιουνίου 1910.

Θα συνεχίσουμε αυτό το θέμα στο επόμενο άρθρο.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάζει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που έλαβαν μεγάλο φως: “Δεν είναι τεθλιμμένοι και κατάπληκτοι εξαιτίας της ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” “Ναι, εξέλεξαν τις ίδιες αυτών οδούς, και η ψυχή αυτών ευφραίνεται εις τα βδελύγματα αυτών. Και εγώ θέλω εκλέξει τας πλάνας αυτών,

και θέλω επιφέρει επ' αυτούς εκείνα τα οποία φοβούνται· διότι, όταν εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· όταν ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλά έπραξαν το κακόν ενώπιόν μου, και εξέλεξαν εκείνο εις το οποίον δεν ευηρεστούμην.” “Ο Θεός θέλει πέμψει εις αυτούς ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεώσωσιν εις το ψεύδος”, επειδή δεν εδέχθησαν “την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσι”, “αλλά ευηρεστήθησαν εις την αδικίαν.” Ησαΐας 66:3, 4· 2 Θεσσαλονικείς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την προσποίηση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός δέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα ενεργείτε σε πολλά πράγματα σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, είναι μεγάλη απάτη, μια γοητευτική πλάνη, που κυριεύει τις διάνοιες όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια συγχέουν τη μορφή της ευσέβειας με το πνεύμα και τη δύναμή της· όταν νομίζουν ότι είναι πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και δεν έχουν ανάγκη ουδενός, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη των πάντων.”»

«Ο Θεός δεν έχει αλλάξει απέναντι στους πιστούς δούλους Του, οι οποίοι διατηρούν τα ιμάτιά τους ακηλιδωτά. Αλλά πολλοί φωνάζουν: “Ειρήνη και ασφάλεια”, ενώ αιφνίδια καταστροφή έρχεται επάνω τους. Εάν δεν υπάρξει πλήρης μετάνοια, εάν οι άνθρωποι δεν ταπεινώσουν την καρδιά τους με εξομολόγηση και δεν δεχθούν την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού, δεν θα εισέλθουν ποτέ στον ουρανό. Όταν λάβει χώρα καθαρισμός στις τάξεις μας, δεν θα αναπαυόμαστε πλέον αμέριμνοι, καυχόμενοι ότι είμαστε πλούσιοι και έχουμε πλουτήσει σε αγαθά και δεν έχουμε ανάγκη ουδενός.»

«Ποιος μπορεί αληθινά να πει: “Το χρυσάφι μας είναι δοκιμασμένο στη φωτιά· τα ιμάτιά μας είναι αμόλυντα από τον κόσμο”; Είδα τον Διδάσκαλό μας να δείχνει τα ενδύματα της λεγόμενης δικαιοσύνης. Αφαιρώντας τα, αποκάλυψε τη μόλυνση που βρισκόταν από κάτω. Τότε μου είπε: “Δεν μπορείς να δεις πώς έχουν επιδεικτικά καλύψει τη μόλυνσή τους και τη σήψη του χαρακτήρα τους; ‘Πώς έγινε πόρνη η πιστή πόλη!’ Ο οίκος του Πατρός Μου έγινε οίκος εμπορίου, τόπος απ’ όπου η θεία παρουσία και η δόξα έχουν αποχωρήσει! Γι’ αυτή την αιτία υπάρχει αδυναμία, και η ισχύς λείπει.”»

«Εάν η εκκλησία, η οποία τώρα ζυμώνεται με τη δική της αποστασία, δεν μετανοήσει και δεν επιστρέψει, θα φάγει από τον καρπό των έργων της, έως ότου βδελυχθεί τον εαυτό της. Όταν αντισταθεί στο κακό και εκλέξει το αγαθό, όταν εκζητήσει τον Θεό με κάθε ταπείνωση και φθάσει την υψηλή της κλήση εν Χριστώ, ιστάμενη επάνω στην εξέδρα της αιώνιας αλήθειας και δια της πίστεως κρατούσα τα επιτεύγματα που έχουν ετοιμαστεί γι’ αυτήν, τότε θα ιαθεί. Θα εμφανισθεί με την από τον Θεό δοσμένη απλότητα και αγνότητά της, χωρισμένη από τις γήινες περιπλοκές, δείχνοντας ότι η αλήθεια την έχει πράγματι ελευθερώσει. Τότε τα μέλη της θα είναι αληθώς οι εκλεκτοί του Θεού, οι αντιπρόσωποί Του». Testimonies, τόμος 8, σσ. 249, 250.